

ŞİPŞAK HİKÂYESLER 3

BERNARD FRIOT

kimim ben?

tudem

ŞİPŞAK HİKÂYELER 3

BERNARD FRIOT

kimim ben?

© 2014, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sok. No:10/51
Alsancak-Konak/İZMİR
metin ve resim hakları © 2007, édition Milan, pour la nouvelle édition

İlk basım 1997 yılında, Fransa'da *Encore des histoires pressées* adı ile
Éditions Milan tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın yayım hakları Akan Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Yazar: Bernard Friot
Kapak Resmi: Martin Jarrie
Türkçeleştiren: Tuvana Gülcan
Editör: Figen Müge Erel

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malhköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2015 (2000 adet)

ISBN: 978-605-9153-69-0

Yayımevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayımın hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

ŞİPŞAK HİKÂYELER 3

BERNARD FRIOT

kimim ben?

 tudem

Bernard Friot

Bernard Friot öğretmenliği sayesinde Fransa ve Almanya'nın birçok şehrinde yaşadı. Edebiyat öğretmeni oluşu çocukların ve gençlerin edebiyata bakışına ayna tuttu. Bernard Friot'nun adından "halkın yazarı" diye söz edilir. Hikâyelerinin özünde gençlerle ve çocuklarla paylaşımından doğan duyguları, sadeliği görmek mümkündür. Yazar aynı zamanda Almanca ve İtalyanca çevirileri yapmaktadır.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Şipşak Hikâyeler 1 - hayal kurmak yasak mı? (öykü)

Şipşak Hikâyeler 2 - anlatsam, inanır mısın? (öykü)

Şipşak Hikâyeler 3 - kimim ben? (öykü)

Şipşak Hikâyeler 4 - sesimi duyan var mı? (öykü)

Desen Yayınlarından çıkan kitapları:

Balık Tutma Dersi (çizgi roman)

Yazan: Heinrich Böll - Uyarlayan: Bernard Friot

Yazılı anlatım

Her pazartesi aynı şey. Sabahları yazılı anlatım çalışması yapıyoruz. Konu ilk bakışta çok basit duruyor: “Pazar gününüzü anlatın.” Ama işler hiç de öyle yürümüyor çünkü bizde pazarları hiçbir şey yaşanmaz: Büyük annelere gideriz, hiçbir şey yapmayız, yemek yeriz, yine hiçbir şey yapmayız, tekrar yemek yeriz ve gün biter.

Bunu ilk anlattığımda öğretmen kompozisyonumu “yetersiz” olarak değerlendirdi. İkinci seferinde ise sıfır aldım.

Neyse ki bir Pazar, annem kuzu budunu dilimlerden parmağını kesti de masa örtüsüne epey kan damladı. İğrençti. Ertesi gün yazılı anlatımda hepsini kâğıda döktüm ve “Aferin” aldım.

Durumu çözmüştüm: Pazarları bir şey olması gerekiyordu.

Bunun üzerine bir sonraki hafta kız kardeşimi merdivenlerden aşağı ittim. Hastaneye kaldırılması gerekti. Yazılı anlatımdan 3/5 aldım.

Sonra süt tozu kavanozuna çamaşır deterjanı koydum. Sonuç harikaydı: Babam zehirlenip ölümden döndü. 4/5 aldım.

Geçen Pazar, yazılı anlatım dersim için aklıma güzel bir fikir geldi. Pencerenin pervazına, güzelce dengelediğim bir saksı koydum. Şansım yaver giderse bu saksı yoldan geçen birinin kafasına düşer, böylece benim de anlatacak bir hikâyem olur, diye düşündüm.

Sonuç başarılıydı. Saksı gerçekten de birinin kafasına düştü. Tiz bir çığlık duydum, ama tuvalette olduğum için olup biteni tam izleyemedim. Yalnızca, kazazedeyi (bir kadını) kapıcı dairesine taşıdıklarını gördüm. Sonrasında da ambulans geldi.

Ertesi gün dersimize nöbetçi öğretmen girdi. Çabalarım boşa gitmişti çünkü yazılı anlatım çalışması yapmadık.

“Öğretmeniniz hastanede,” diye bildirdi nöbetçi öğretmen. “Kafatası çatlamış.”

Yazılı anlatım yerine fiil çekimi yaptık. Bana göre hava hoş. Fiil çekimi bile şu kompozisyon yazma işinden kolay. En azından, uydurmak gerekmiyor.

Acil durum

Gittikçe daha mızımız bir tonda söylenen üç “anne, çişim geldi” ve ümitsiz bir “anne, çabuk!” sonrasında annesi öfkeyle arabayı ormanın kenarında durdurdu. Çocuk bir sıçrayışta dışarı fırladı ve ağaçların arasına daldı.

Tam ihtiyacını göreceği anda ayaklarının altındaki yer yarılmaya başladı. Sonsuzluğa doğru uzanıyormuş gibi görünen metal bir merdiveni gözler önüne seren, kenarları biçimli, geniş bir yarıktı bu.

“Ah!” diye inledi çocuk.

Merakla tek ayağını merdivene koydu. Merdiven hızla harekete geçerek onu aşağı taşımaya başladı.

“İşe bak!” dedi çocuk. “Bir yürüyen merdiven.”

Başının üzerinde kalan zeminin kapanışını duydu. Bu duruma şaşırarak aklının ucundan bile geçmedi. Ağırlığını bir sağ, bir sol ayağının üzerine vererek dans eder gibi aşağı inmeye devam ederken merdivenin iki yanında pırl pırl parlayan duvarları inceledi. Gümüşü ve pembemsi şekiller sanki sessiz bir bale gösterisi yapıyorlardı.

Sonunda aşağı inmeyi başarmıştı. Bir katedralin yazın aydınlandığı şekilde, yerleri griye çalan yeşil mermerle kaplı, koskocaman bir koridor duruyordu karşısında. Ayaklarının ucunda upuzun, kırmızı bir halı uzanıyordu. Bacaklarını birbirinden çok fazla ayırmamak için kasa kasa yürürken, önünde eğilen yaratıklara boş gözlerle bakarak ilerledi. Yarı çıplak, kedi başlı, sırtlarında kelebek kanatlarıyla kadınlar vardı; kıvrıcık, demirden bıyıklarıyla zırhlı fok balıkları; kuş tüylü zürafaların boyunlarına sarılan fosforlu uzun yılanlar; mavi ya da beyaz, tel salata süzgeçlerini sağa sola sallayarak kahkahalar atan tek bacaklı yüzlerce asker...

Uzun, kırmızı halının ucundaki bir kerevetin üzerinde diş fırçalarından, iskambil kâğıtlarından, lavabo pompalarından ve ayakkabı çekeklerinden yapılmış bir taht yükseliyordu. Derin dekolte, daracık bir elbise giydirilmiş ve başına peruk takılmış bir keçi elinden tutup onu tahta götürdü. Çok yaşlı ve bilge görünümüyle fil kafalı bir papaz, başına bir taç takıp eline yıldızlı havai fişekler püskürten bir hükümdarlık asası tutuşturdu.

Aniden ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Halkı karşısında diz çökmüş, yapacağı konuşmayı bekliyordu. Çocuk usulca ayağa kalktı, başları öne eğdiren o anlamlı sessizliğin ortasında, bir eli cebinde şöyle duyurdu:

“Tuvalet ne tarafta acaba?”

Pasta hırsızı

Büyükannem amatör dedektiftir. Polisiye romanlar okuya okuya ve Sherlock Holmes, Hercule Poirot ve Komiser Maigret'nin yöntemlerini inceleye inceleye sonunda "Benim neyim eksik?" dedi ve o gün bugündür de kendi soruşturmalarını yürütüyor, çeşit çeşit sırlar çözüyor.

Ben de onun izinden gitmeye karar verdim ve geçenlerde beni yanına dedektif çırağı olarak almasını istedim.

"Harika," dedi. "Asistanım olursun. Yeni bir vakayla karşılaştığım gibi seni yanıma çağırırım."

Çıraklığımın daha ilk gününde büyükannemi izleme ve yöntemini gözlemleme şansını buldum. Olay bizim evde gerçekleşti. Suçu ortaya çıkaran ise annemdi: Bu akşam için hazırlanmış olduğu pasta (EPEY bir) yenmiş ve geriye yarısı kalmıştı. Büyükannem hiç gecikmeden işe koyuldu.

Başlangıç olarak üzerine bir trençkot giydi ve başına bir fotr şapka taktı. Ardından süslü püslü haliyle kurbanı sorgulamaya koyuldu.

“Hırsızlığı saat kaç sularında fark ettiniz?” diye sordu anneme.

“Saat üç buçukta, yoğurt almak için buzdolabını açtığımında.”

“Peki, pastayı saat kaçta dolaba koymuştunuz?”

“Bu sabah; saat ona geliyordu,” diye yanıtladı annem.

“Pekâlâ,” diye sonuca vardı büyükannem, “o halde suçlunun saat onla on beş otuz arasında suçu işlediğine eminiz. Şimdi de delilleri inceleyebilmek için suç mahalline geçelim.”

İlk, pasta kâsesinden parmak izi almak istediysen de onu engellemeyi başardım; tatlının geri kalanını mahvetmesine izin veremedim. Sonra yer fayanslarının üzerinde hırsızın ayak izlerini tespit etmeye çalıştı. Ama mutfak bir haftadır temizlenmemişti ve yerler bir istasyon garının zemininden farksızdı.

“Dert değil,” dedi büyükannem. “Şüphelilerin ne zaman, nerede olduğunu tespit edebiliriz. İnanın, bu kabahati işleyeninin sonunda bulacağım!”

Bunu öyle acımasız bir tonda söylemişti ki ensemden aşağı buz gibi ter boşandı.

Şüphelileri (yani, annemle benden başka mutfağa serbest giriş hakkına sahip diğer iki kişiyi, babamla kız kardeşimi) sorguya çekti. Kız kardeşim Anne'ın sağlam bir mazereti vardı: Dans kulübüyle geziye gitmişti ve lehine ifade verecek otuz kişi ona tanıklık edebilirdi.

Babamın sorgusu çok daha ilginçti. Önce bütün gününü ofiste geçirdiğini iddia etti. Ama büyükannem sekreterini aramak için telefona uzanınca arkadaşı Marc'la birlikte balığa gitmek için son iki randevusunu iptal ettiğini itiraf etti. Bu haliyle suçüstü yakalanmış bir çocuğu andırıyordu.

Ancak bu durumdan en çok rahatsız olan büyükannemdi: Bütün şüphelilerinin bir mazereti varsa durum karmaşıklaşıyor demekti. Yine de daha son sözünü söylememişti.

“Beni takip et!” diye emretti. “Bu küçük sorunu beraber çözeceğiz.”

Birlikte büyükannemin yatak odasına çıktık. Ruhunu teslim edercesine öksürerek, içine tütün doldurduğu piposunu içmeye koyuldu.

“Şimdi iyice düşünmek gerek; çözüm tam burada!” diye ilan etti kafasına vurarak.

Ben konuşmuyor, onun düşünmesini seyrediyordum. Birden ayağa kalktı ve acele adımlarla salona doğru ilerledi. Bağırarak annemi işaret etti:

“Buldum, pastayı yiyen sensin! Ne güzel de rol yaptın ama! Kendini mağdur yerine koyan suçlu; bravo kızım, doğrusu çok başarılıydın! Yine de benim farkına varacağımı hesaba katmamıştın, öyle değil mi?”

Eyvahlar olsun!.. Nasıl olmasın ki? Ardından kıyamet koptu, tabii! Annem büyükannemi “Dandik Sherlock

Holmes” olmakla itham etti. Büyükannem dosya kapandıktan sonra özür dilemek zorunda kalmıştı. Özellikle bana karşı kendini çok mahcup hissediyordu: Yönteminin sırlarını öğretmeye çalıştığı ilk gününden feci bir başarısızlığa uğramıştı. Bu konuyla ilgili olarak endişelenmemesi gerektiğini söyledim, böylesi çok daha iyiydi.

Gerçekten, böylesi çok daha iyi. Çünkü suçluyu, pasta hırsızını yakından tanıyorum.

O benim.

Bana masal anlatma, şipşak hikâye anlat!

“Hey baksana, yaklaş, sana bir şey diyeceğim!”

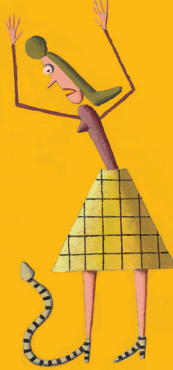
“Ah, neler söyleyeceğini biliyorum, yine şu insanı ayakta uyutan hikâyelerinden birini anlatacaksın!

Daha neler... Şimdi de surat asıyor!

Gel de biraz benim şipşak hikâyelerimden dinle; eğlenmek, gülmek, şaşırarak neymiş gör.

Hadî ama... al beni kollarına.

Beni derken bu şahane kitaptan bahsediyorum, aman yanlış anlaşılma olmasın.”

Anlatım dili, sözcük seçimleri, olay örgülerinin gündelik hayatla ilişkisi, kahramanları ve mizahi öğeleri bakımından zihin açıcı, eğlenceli ve sıradışı okuma deneyimleri sunan *Şipşak Hikâyeler*, çocukların yaratıcılığını ve hayal gücünü harekete geçirecek.

ISBN: 978-605-9153-69-0

9 786059 153690

www.tudem.com